

København 22.06.2018

Kære folketingsmedlem.

Vi er 10 tillidsrepræsentanter for de socialpædagoger i Københavns Kommune, der arbejder med psykisk syge. For to år siden skrev vores fagforening LFS til alle folketingsmedlemmer og bad om hjælp, fordi en af vores kollegaer var blevet dræbt – som den femte på fire år.

Det skortede ikke på varme svar og sympati. I dag står vi dog i en situation, der er værre, end den var i foråret 2016. Antallet af psykisk syge i København er stadigt stigende. Og vi oplever, at de borgere, vi arbejder med, er mere belastede og udsatte end nogensinde før. Mange har ikke bare én diagnose, men flere - og mange af dem er også misbrugere og udadreagerende.

Alligevel står vi igen over for markante nedskæringer.

Automatsvaret fra Christiansborg er, at det er kommunens ansvar. Og så kunne vi komme med en bredside mod vores ledelser, centerledelser og mod politikerne i Socialudvalget i Borgerrepræsentationen. Men det ville være ren abekastning. For de kan faktisk ikke gøre det store ved situationen. Serviceloftet betyder, at hele det sociale område i København er ekstremt trængt. Udpiningen forværres på grund af udligningsreformen. København har flere psykisk syge, hjemløse og andre socialt udsatte end resten af landet. Der fødes også flere babyer i København, end der gør i resten af Danmark, og antallet af gamle er stærkt stigende. København har vedtaget en intern demografiregulering på vores område, men det ændrer ikke grundlæggende på problemet: At den samlede pengekasse til de handicappede og sindslidende er alt, alt for lille. Men vi må ikke bruge flere penge. Selv om de økonomiske vismænd netop har udtalt, at der er et råderum på 20 milliarder om året til velfærd, hvis det var det, man valgte at prioritere.

Socialforvaltningen i København står år for år med kæmpe udfordringer med at få budgetterne til at gå op. Oven i dette forventes der i 2018 bare på sindslidelsesområdet et merforbrug på mere end 40 millioner, som skal spares hjem. Der er flere forklaringer på merforbruget, men det handler primært om øgede udgifter til specialiserede pladser og et stigende støttebehov.

Mange af os har allerede fået at vide, hvad det kommer til at betyde for vores eget arbejdssted.

Et eksempel er de fire små botilbud, der fremover til sammen har en normering på fire personer til 100 borgere om aftenen og i weekenderne. De fire personer, der altid skal følges ad to og to, skal uddele medicin, hjælpe enkelte med personlig pleje – og så i øvrigt forsøge at lave relationsarbejde med 100 borgere på fire adresser.

På et andet botilbud er aftennormeringen skåret fra fire til tre. Det er et af de botilbud, hvor medarbejderne af sikkerhedsgrunde kun må bevæge sig rundt to og to. Derfor er medarbejdernes rækkevidde stærkt begrænset, og borgerne er i vidt omfang tvunget til at ringe til kontoret for at få hjælp. Men mange af borgerne er så syge, at de ikke har en telefon.

Flere botilbud indskrænker "åbningstiderne", forstået på den måde, at personalet går hjem to til fire timer tidligere end før. Dette sker på trods af, at en stor del af målgruppen er mest vågne og modtagelige for

kontakt i aften- og nattetimerne. Vejen til udvikling for disse borgere bliver derfor belagt med nogle store bump.

Alle socialfaglige medarbejderes største arbejdsopgave er at understøtte udsatte borgeres udviklingspotentiale og selvstændighed. Men hvor udvikling i størstedelen af arbejdet er noget, der tager måneder eller år, så kan afvikling af opbyggede kompetencer ske på få uger. Vi frygter, at de aktuelle besparelser vil gøre arbejdet med at understøtte borgernes udvikling endnu sværere og langsommeligt, men vi frygter så sandelig også, at de udviklingsskridt, der allerede er taget, vil gå tabt i mangel på nærvær og støtte.

Sidst socialpsykiatrien var på den offentlige dagsorden, handlede det primært om sikkerhed for personalet. Resultatet er, at bostederne er blevet plastret til med kameraer, og at medarbejderne mange steder altid skal følges to og to. Men vi vil også gerne, at I ser på, hvor uværdig behandlingen af de psykisk syge er. Diskussionen om psykiatrien er kommet til at handle om det lille mindretal af de psykisk syge, som udgør en trussel for andre. Og det er rigtigt, at miljøet på bostederne mange steder er forrået. Men flertallet af de syge er skrøbelige mennesker, der højst skader sig selv, og som har brug for omsorg og nærvær. Vi har svært ved at forsvare kvaliteten af vores arbejde, som i stadigt højere grad handler om opbevaring og brandslukning, end det handler om at forsøge at gøre folk mere selvhjulpne og om i det mindste at give dem et værdigt liv. Som det er nu, gemmer de svageste borgere sig på deres værelser på bostederne, fordi de er bange for de udadreagerende borgere. Relationsarbejdet på bostederne er reduceret til i bedste fald et venligt klap på skulderen i forbindelse med medicinudleveringen. Samtidig udskrives borgerne stadig fra behandlingspsykiatrien, før de er færdigbehandlede.

Kære politikere. Vi har svært ved at se os selv i spejlet, og der er personaleflugt. Overvågningskameraer og et par håndfulde særlige pladser til de mest syge og udad reagerende er ikke nok. Psykisk syge skal have omsorg og kontakt og støtte til meningsfuld beskæftigelse i hverdagen. Tænk, hvis det var dig selv, din mor eller din bror.

Anja Møller Riis

Jonna Merete Pedersen

Isja Dalgaard

Lars Top

Cirkeline Bech

Kristina Zol Rasmussen

Andreas Maarbjerg

Helene M. Lundby

Ulrik Pedersen

Dorthe Jagd-Kostianos